

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 20 grudnia 2023 r. w sprawie T-106/17, JPMorgan Chase i in./Komisja, wniesione w dniu 29 lutego 2024 r. przez JPMorgan Chase & Co., JPMorgan Chase Bank, National Association

(Sprawa C-160/24 P)

(C/2024/2932)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: JPMorgan Chase & Co., JPMorgan Chase Bank, National Association (przedstawiciele: M. Lester KC, D. Piccinin KC, D. Heaton, Barrister, P. Luckhurst, BL, B. Tormey, N. Frey, D. Das, A. Holroyd, D. Hunt, N. English, L. Ream, Solicitors)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 3–5 sentencji zaskarżonego wyroku
- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. c) decyzji ⁽¹⁾, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez stronę wnoszącą odwołanie, w tym kosztami poniesionymi postępowania przed Sądem i Trybunałem

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania strona je wnosząca podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył prawo, stwierdzając w ramach wymiany informacji, które miały miejsce w dniach 27, 28 i 29 września 2006 r., 2, 25 i 26 października 2006 r., 8 listopada 2006 r., 18 grudnia 2006 r., 4 i 8 stycznia 2007 r., 6 lutego 2007 r. oraz 16 i 19 marca 2007 r. JPMorgan Chase & Co. i JPMorgan Chase Bank, National Association (zwane łącznie „JPMC”) „uczestniczył[y] w zachowaniach polegających na manipulowaniu stopą Euribor”. Część pierwsza: Sąd dokonał ustaleń faktycznych wykraczających poza ustalenia zawarte w decyzji i tym samym przekroczył swoje kompetencje w postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności, zastępując własne rozumowanie rozumowaniem autora zaskarżonego aktu. Część druga: Sąd nie zastosował prawidłowo ciężaru i standardu dowodu. Część trzecia: Sąd przeinaczył dowody. Część czwarta: Sąd nie odniósł się do argumentów i dowodów przedstawionych przez JPMC, a tym samym nie dopełnił obowiązku uzasadnienia. Część piąta: Sąd niesłusznie uznał, że istnieje wymóg otwartego zdystansowania się przez JPMC od postępowania niektórych innych przedsiębiorstw, a tym samym błędnie zastosował orzecznictwo dotyczące otwartego zdystansowania się.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo uznając, że wymiana informacji, która miała miejsce w dniu 13 listopada 2006 r. i 14 marca 2007 r. wchodziła w zakres naruszenia. W obu przypadkach wymiana informacji nie służyła realizacji celu określonego przez Komisję w ramach oceny jednolitego i ciągłego naruszenia mającego na celu ograniczenie konkurencji.

Zarzut trzeci: Sąd naruszył prawo przy wymierzaniu kary. Część pierwsza: stosując współczynnik redukcji ustalony przez Komisję do obliczenia grzywny, Sąd (i) nie uzasadnił należycie swojej decyzji, (ii) nie odniósł się do argumentów JPMC dotyczących współczynnika redukcji, (iii) naruszył art. 47 Karty praw podstawowych oraz (iv) nałożył grzywnę, która była oczywiście nieproporcjonalna. Część druga: Sąd nie odniósł się do kluczowej kwestii podnoszonej przez JPMC i prawie wszystkich jej argumentów dotyczących tego, czy do oceny wartości sprzedaży należy stosować alokowane przychody z franczyzy czy zredukowany przychód gotówkowy, a tym samym naruszył obowiązek uzasadnienia, obowiązek zbadania argumentów JPMC, art. 47 Karty, a w każdym razie nałożył grzywnę, która jest oczywiście nieproporcjonalna. Część trzecia: w odniesieniu do potrącenia wszystkich płatności związanych z umową, z której korzystało inne przedsiębiorstwo ukarane grzywną w tej samej sprawie, Sąd przeinaczył dowody i naruszył zasadę równego traktowania. Czwarta i piąta część: w odniesieniu do wyłączenia produktów „egzotycznych” i „hybrydowych” z wartości sprzedaży innych przedsiębiorstw ukaranych grzywną w tej samej sprawie Sąd przeinaczył dowody i naruszył zasadę równego traktowania

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 7 grudnia 2016 r. dotycząca postępowania przewidzianego w art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia EOG (Sprawa AT.39914 – Instrumenty pochodne stopy procentowej dla euro).